

směru stížnost vůbec přípustnou, poněvadž nejde tu o usnesení kárné rady, nýbrž o stížnost dohlédací (§§ 45, 46 kárného statutu pro advokáty).

Čís. 53 dis.

Jest jednáním zlehčujícím čest a vážnost stavu, zaslal-li advokát, jako zástupce manželky za jednání o dobrovolný rozvod oznámení (jí podepsané a na finanční úřad řízené) o zatajení a zkrácení daně, jehož se prý dopustil manžel, jeho zástupci se žádostí, by obsah oznámení svému mandantu nesdělil, a s příkazem, by sám oznámení to předal (v připojené obálce) poštovní dopravě (podal), nesvolí-li jeho klient k dobrovolnému rozvodu do lhůty k tomu určené; tím jednak působil na odpůrcova advokáta, by porušil povinnost věrnosti a svědomitosti (§ 9 adv. ř.), hleděl oklikou uskutečnití úmysl své mandantky, donutiti manžela k souhlasu s dobrovolným rozvodem vyhrůžkou trestního oznámení pro čin, nedotýkající se osobních vztahů manželů, jednak se pokusil zástupce druhé strany uvésti ve strach a nepokoj.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1927, Ds I 10/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl odvolání obviněného z kárného nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 7. března 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

K 1. bodu kárného nálezu: Kárný nález v důvodech uvádí, že odvolatel neměl »striktní« příkaz strany k podání trestního oznámení pro daňové defraudace, a že nutno přičísti volbu tohoto prostředku, t. j. trestního oznámení na finanční úřad, na vlastní vrub odvolatelův, v dalším odstavci důvodů provádí se pak zjištění v tomto směru. Odvolací soud jest však toho názoru, že netřeba se obíratí otázkou, kdo jest původcem volby onoho prostředku. Stačí přihlížeti jen k těm jednáním odvolatelovým, v nichž výrok kárného nálezu spatřuje podstatu kárného přečinu, jímž byl odvolatel uznán vinným. Ve výroku kárného nálezu neklade se odvolateli za vinu, že návodem, radou nebo jiným způsobem přivedl svou klientku B-ovou k tomu, by volila onen prostředek, nýbrž mluví tu jen o úmyslu mandantky, donutiti manžela k souhlasu s dobrovolným rozvodem vyhrůžkou trestního oznámení. Stačí obíratí

se otázkou, kterou řeší kárný nález v dalším odstavci svých důvodů, totiž zda způsob, jímž odvolatel použil onoho útočného prostředku, jest zavržitelným. Není odvolatelem napadeno zjištění kárného nálezu, že odvolatel za jednání mezi zástupci obou manželů o dobrovolný rozvod jako zástupce manželky zaslal oznámení řízené na finanční úřad o zatajení a zkrácení daně, jehož se prý dopustil manžel, jeho zástupci se zákazem, by obsah oznámení mandantu nesdělil, a s příkazem, by oznámení to sám podal, tedy by proti vlastnímu klientovi učinil trestní oznámení, nedá-li klient souhlas k dobrovolnému rozvodu do lhůty k tomu určené. Odvolací soud přikloňuje se k závěru kárné rady ve výroku kárného nálezu, že odvolatel takto oklikou hleděl uskutečnití úmysl mandantky, donutiti manžela k souhlasu s dobrovolným rozvodem vyhrůžkou trestního oznámení pro čin, nedotýkající se osobních vztahů manželů. Za toto jednání jest odvolatel plně zodpověděn. Dopisem ze dne 13. května 1925 zaslal odvolatel sepsané trestní oznámení své klientce se žádostí, by, souhlasí-li s ním, je podepsala a mu zpět zaslala. Klientka jeho pak dopisem ze dne 15. května 1925 zaslala mu ono oznámení, podepsavši je, zpět se žádostí, by ho ihned použil, ježto podle jejího přesvědčení jest to jedinou možnou cestou dosíci cíle. Avšak odvolatel neřídil se podle tohoto příkazu a ani neprohlásil, že podle svého mravního přesvědčení nemůže takový příkaz vykonati, nýbrž zvolil, a to jak výslovně doznává, o vlastní újmě zmíněnou okliku přes zástupce B-ova. A právě způsob odvolatelem samým k provedení onoho prostředku zvolený, tvoří podstatu kárného činu zlehčení cti a vážnosti stavu advokátského. Odvolatel zaslal totiž ono oznámení, jež sám označuje za strašlivou zbraň, zástupci odpůrce své klientky se zákazem, by obsah oznámení mandantu nesdělil, a s příkazem, by oznámení to sám podal. Odvolatel při tom, jak sám doznává, předpokládal, že Dr. L. buď odpoví, že jeho klientu není se čeho obávati, nebo, že znaje poměry a věda, že tvrzení B-ové jsou pravdivá, pokusí se přiměti svého klienta k dobrovolnému rozvodu způsobem prý obvyklým: »Když Vaše žena nechce býti s Vámi, nezdržujte ji, proces o rozvod nedělá žádné straně čest a pod.« Avšak ať by byl nastal ten neb onen případ odvolatelem předpokládaný, jest věc stejná. Ač sám odvolatel označuje ono trestní oznámení jako strašlivou zbraň a ač sám nechtěl svou klientku vydati podezření z protizákonného nátlaku, přece oklikou provádí tento prostředek, tak totiž, by zástupce B-ův pod nátlakem toho, co mu hrozí, po případě také přemlouval svého klienta k souhlasu s dobrovolným rozvodem na oko jen z důvodů běžných, jako jest »když žena nechce s mužem býti« a pod. Odvolatel však jako příslušník stavu advokátního dobře ví, že advokát má si k svému klientu počínati tak, jak to žádá zásada věrnosti a svědomitosti (§ 9 advokátního řádu). Řečeným jednáním však odvolatel nutil Dr. L-a, by k svému klientu nebyl věrný a by se k němu choval nesprávně. Nesprávným jednáním jest zajisté, když právní přítel neřekne klientu pravou příčinu svého jednání, a jest takové jednání tím nesprávnějším, když se zástupce předem nemá přesvědčiti, zda by se jeho klient raději nerozhodl, by se aspoň nyní stalo po právu

podle zákonů, které stihají daňové defraudace a to aťsi proto, by se o něm neřeklo, že pod nátlakem udání zbaběle dal svolení k dobrovolnému rozvodu, aťsi proto, by byly ukončeny jeho obavy před prozračením, aťsi proto, že již by nemohl bezpečně choditi pod škraboškou, když ony tvrzené defraudace nejsou již tajemstvím pouze členů rodiny. Působil tedy odvolatel na advokáta odpůrce jeho klientky, by tento porušil povinnosti v § 9 adv. řádu uvedené, což jest zajisté jednáním, zlehčujícím čest a vážnost stavu advokátního. Odvolatel se brání tím, že prý měl poctivý a ušlechtilý úmysl, nehnati věc do krajnosti, že chtěl kolegovi otevřítí oči nad tím, kam konflikt logickým postupem událostí spěje, a umožniti mu, by v posledním okamžiku byl zadržen nutný sled událostí; prý vyvinul se v takových případech zvyk, že advokáti, předpokládajíce vzájemně u sebe vyšší hlediska na spor klientů, sdělí si obtížnost své situace za tím účelem, by stále sledující vyšší ohledy si svoji úlohu rádců a přátelů stran ulehčili. Avšak ani to, ani obava odvolatele, by svým jednáním proti Dr. L-ovi zase na druhé straně neporušil vlastních povinností ku své mandantce, nemůže omluviti odvolatele, zlehčil-li při tom čest a vážnost stavu. Odvolatel dále snaží se dokázati nezávadnost toho, že, zasílaje oznámení Dr. L-ovi a zavazuje ho k mlčenlivosti, zároveň mu dává příkaz, by oznámení to sám podal, t. j. v připravené již obálce odevzdal k poštovní dopravě na příslušný finanční úřad; prý Dr. L. nemusil příkazu poslechnouti a odvolatel prý mu tím chtěl jen manifestovati, že rozhodnutí o trestním oznámení dlužno pokládati za faktické a ne za planou demonstraci; prý se mu tím pouze dala soukromě příležitost, by, zasadě se o smírné vyřízení věci, zamezil doručení trestního oznámení. Avšak právě proto, že Dr. L. na jedné straně byl zavázán k mlčenlivosti proti svému klientu, na druhé straně byl pak stavěn před hotovou věc, jest v celém jednání obviněného, tak jak jest uvedeno v prvním bodě kárného nálezu, spatřovati jednání, kterým oklikou měl býti uskutečněn zavržitelný úmysl jeho klientky, donutiti manžela k souhlasu s dobrovolným rozvodem vyhrůžkou trestního oznámení pro čin nedotýkající se osobních vztahů manželů, kteráž poslednější vlastnost činu byla by snad závažnou podle § 1568 něm. obč. zákona.

K bodu 2. kárného nálezu: Odvolateli klade se dále za vinu, že se pokusil kolegu zastupujícího odpůrce uvésti ve strach a nepokoj. V tomto směru kárný nálezh výstižně uvedl, že odvolatel, zavázav Dr. L-a k mlčenlivosti a uděliv mu současně příkaz, by trestní oznámení sám podal, nedá-li jeho klient souhlas k dobrovolnému rozvodu, uvedl ho do téměř nerozřešitelného rozporu mezi závazkem mlčenlivosti a jeho povinností, chrániti všemi přípustnými prostředky svého klienta, což zajisté bylo s to, by uvedlo Dr. L-a ve strach a nepokoj. Odvolatel praví, že těžko jest nahlédnouti, v čem strach a nepokoj Dr. L-a měl záležeti. Avšak trapné postavení Dr. L-a jest patrné z jeho dopisu ze dne 18. dubna a 15. května 1925, jakož i z toho, že podal na odvolatele oznámení na advokátní komoru, v němž líčí, proč se v té věci nechtěl osobně angažovati. Nemohlo býti proto odvolání ve výroku o vině vyhověno.